

Evangelí del diumenge de la setmana XXVII de durant l'any: fe i servei

Evangelí i comentari del
diumenge de la setmana XXVII
de durant l'any. «Els apòstols
digueren al Senyor:
“Augmenta’ns la fe”». A qui se
sosté confiadament en Déu, no
hi ha res que se li resisteixi. La
humilitat és un requisit bàsic de
la fe, que proporciona fortalesa
amb el suport de Déu. No estem
cridats a servir per tenir una
recompensa, sinó per imitar

Déu, que es va fer servent per amor nostre.

Evangelí (Lc 17, 5-10)

Llavors els apòstols digueren al Senyor:

—Augmenta'ns la fe.

Ell va respondre:

—Només que tinguéssiu fe com un gra de mostassa, diríeu a aquesta morera: «Arrenca't de soca-rel i planta't al mig del mar», i us obeiria. Qui de vosaltres, si té un servent a llaurar o a pasturar el ramat, li dirà, quan ell torni del camp: «Vine de seguida a seure a taula»? ¿No li dirà més aviat: «Prepara'm alguna cosa per sopar i estigues a punt per a servir-me fins que hauré acabat de menjar i beure, que després ja menjaràs i beuràs tu»? ¿És que donarà les gràcies al servent perquè ha fet allò que se li havia manat? Així

també vosaltres, quan haureu fet tot allò que Déu us ha manat, digueu: «Som uns servents sense cap mèrit: hem fet només el que havíem de fer».

Comentari

En aquest passatge de l'Evangelí es distingeixen clarament dues parts. A la primera, Jesús parla de la força eficaç que té la fe. A la segona, il·lustra amb un exemple que la fe, si és veritable, cal que es manifesti en actitud de servei desinteressat.

Les paraules de Jesús sobre la fe a la primera part són anàlogues a les recordades per Mateu i Marc en els seus Evangelis. S'hi diu que qui tingui fe podrà dir a una muntanya: “alça't i tira't al mar”, i la muntanya l'obeiria (cf. *Mt* 21, 21 i *Mc* 11, 22-24). Aquí s'expressa, de manera molt gràfica, que n'hi hauria prou amb

una fe “com un gra de mostassa”, una llavor petitíssima, de tot just un mil·límetre de diàmetre, per dir-li a una morera: “arrenca't de soca-rel i planta't al mig del mar”, i que obeís.

La morera és un arbre gran, amb arrels poderoses i esteses, molt difícil d'arrencar, i, a més, impossible fer-lo créixer a l'aigua. L'exemple de la morera, fermament sostinguda amb fortes arrels, està molt en consonància amb la manera com Jesús comença la seva resposta: “Només que tinguéssiu fe...”. La paraula “fe”, en hebreu *emunah*, té la mateixa arrel que el verb “creure” (*he'emin*) que també significa “estar ben consolidat”, “tenir fortalesa”. El que Jesús vol expressar és prou clar: la fe proporciona un suport sòlid que permet afrontar reptes impensables, tasques grandioses, humanament impossibles. A qui té fe, això és, a qui es suporta confiadament en Déu, no

hi ha res que se li resisteixi; per això dirà Jesús una altra vegada que “tot és possible al qui creu” (*Mc 9, 23*).

Un requisit bàsic de la fe, que proporciona fortalesa amb el suport de Déu, és la humilitat, la qual implica el reconeixement de la feblesa personal. Déu és el protagonista de la història de la salvació i ens convida a col·laborar-hi com a bons servidors: d'això en parla la segona part d'aquest passatge evangèlic. A qui serveix desinteressadament els altres per amor a Déu, va escriure el Papa Benet XVI, “l'alleujarà saber que, en definitiva, ell no és més que un instrument en mans del Senyor; s'alliberarà així de la presumpció d'haver de millorar el món -quelcom sempre necessari- en primera persona i per si sol. Farà amb humilitat el que li és possible i, amb humilitat, confiarà la resta al Senyor. Qui governa el món és Déu, no

nosaltres. Nosaltres li oferim el nostre servei només en allò que podem i fins que ell ens doni forces”[1].

L'exemple que Jesús proposa a la segona part d'aquest passatge de l'Evangeli –en un text propi de Lluc– ensenya que fe i servei no es poden separar, sinó que estan íntimament units. Un servei intens i sacrificat, com el d'aquell servidor que va treballar tota la jornada i en tornar a casa, cansat i afamat, encara es va posar a preparar el sopar a l'amo, sense queixar-se i sense pensar que feia res d'extraordinari. L'exemple que Jesús suggereix és molt exigent.

En el nostre temps, hom podria pensar que aquell home necessitaria els bons consells d'un advocat laboralista sobre com reivindicar els seus drets davant d'un patró així. Però aquest servei total que reclama Jesús és el mateix que ell va fer: “el

Fill de l'home, que no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida en rescat per tothom" (Mc 10, 45). La fe fa miracles, però quan es manifesta en fets de servei seguint l'exemple de Jesús. Per tant, no estem cridats a servir per tenir una recompensa, sinó per imitar Déu, que es va fer servent per amor nostre.

Sant Josepmaria, conscient que una fe que es manifesti en obres de servei és un do sobrenatural que només Déu pot infondre i intensificar en l'ànima, manifestava en una ocasió: "Cada dia, no una vegada sinó moltes (...), li diré alguna cosa que li demanaven els Apòstols (...): *adauge nobis fidem!* (Lc 17, 5), augmenta'ns la fe. I afegeixo: *spem, caritatem*; augmenta'ns la fe, l'esperança i la caritat"[2].

[1]Benet XVI, Encíclica *Deus caritas est*, n. 35.

[2]Sant Josepmaria, *Notes d'una reunió familiar*, 7 d'abril de 1974.

Citat per Xavier Echevarría, *Carta de 29 de setembre de 2012*, n. 12.

Francisco Varo

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca/gospel/evangelis-del-diumenge-de-la-setmana-xxvii-de-durant-lany-fe-i-servei/> (15/03/2026)